

Bemærkninger til forslaget

Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen. Sådan har det været i århundreder. Indimellem har der været behov for, at fremmede, der oprindelig var kommet hertil som gæster, kunne tildeles dansk statsborgerskab eller indfødsret. Det var naturligt nok for mennesker, der efter mange års ophold og integration i det danske samfund gjorde fyldest som nyttige medborgere.

Grundloven åbner mulighed for, at Folketinget ved lov kan tildele statsborgerskab til udlændinge. Det bør naturligvis være en sjældenhed, at dette sker. Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie måske i en eller flere generationer har levet her i landet og føler sig så dybt forankrede i det danske samfund, at dansk statsborgerskab er en helt naturlig følge.

Under de skiftende regeringer Schlüter er der sket en stærk lempelse af mulighederne for at opnå dansk statsborgerskab. Nu er det ikke blot mennesker med naturlig tilknytning til Danmark eller Europa, ikke kun mennesker med ønske om at leve sig ind i det danske samfund og dansk kultur; nu er det mange tusinde personer med oprindelse i f.eks. Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia og Tyrkiet, der rask væk opnår dansk statsborgerskab. Alene ved det seneste lovforslag om indfødsrets meddelelse (lovforslag nr. L 269) fremsatte indenrigsministeren forslag om tildeling af dansk statsborgerskab til 817 udlændinge, hvoraf langt de fleste kommer fra de nævnte lande eller andre afrikanske eller asiatiske samfund.

For den danske befolkning er det en meget farlig udvikling, at man fra regeringens og folketingsflertallets side har bagatelliseret betydningen af at opnå dansk statsborgerskab ved at sætte kravene til ansøgerne yderst lavt.

For eksempel fremgår det af mindretalsudtalelsen i betænkningen over L 269, afgivet af Indfødsretsudvalget den 7. maj 1992, at der blot ved denne ene lov blev tildelt dansk statsborgerskab til 30 personer, der er domfældt for straffelovsovertrædelser, og at mindst 200 personer, dvs. en fjerdedel af de nye danske statsborgere, har levet af skatteyderbetalt offent-

lig hjælp i mere end sammenlagt 6 måneder inden for de seneste 5 år.

Fremskridtspartiet har i årevis markant advaret imod denne tendens. Dansk statsborgerskab må og skal ikke blive et samlebåndsprøveprodukt, der uddeles til tusinder af ansøgere. Dansk statsborgerskab er en kæmpemæssig og værdifuld gave, der kun bør tildeles en snæver kreds af mennesker, der hævet over al tvivl vil bestræbe sig for at leve i harmoni med og til gavn for det danske samfund. Ethvert samfund må værne og beskytte sig selv. Et af midlerne hertil er at vise den yderste forsigtighed med tildeling af statsborgerskab til fremmede. Det er et almindeligt anerkendt princip overalt i verden. Men i Danmark er udviklingen ved at løbe helt af sporet.

Det er på denne generelle baggrund, forslagsstillerne fremsætter nærværende beslutningsforslag. Ifølge forslaget pålægger Folketinget regeringen at fremsætte lovforslag om indførelse af en kvoteordning (måltal) for det antal danske statsborgerskaber, der meddeles udenlandske ansøgere ved naturalisation. Kvoten (måltallet) fastsættes fra og med kalenderåret 1993 og indtil videre til højst 1.000 statsborgerskaber årligt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med beslutningsforslag nr. B 93 om styrkelse af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab, der samtidig hermed er fremsat af forslagsstillerne.

De to forslag indebærer dels en kvantitativ forbedring ved at indføre den nævnte kvote på højst 1.000 naturalisationer årligt, dels en kvalitativ forbedring, der består i en styrkelse af de individuelle krav, der stilles til ansøgerne. Disse forbedringer bidrager til at afbøde nogle af de væsentlige ulemper, der er resultatet af en årrækkes holdningsløs udlændingepolitik, hvor det politiske flertal har fremmet en udvikling med stærkt accelererende indvandring og væsentlig stigning i antallet af tildelte statsborgerskaber, uden hensyn til at dette er klart stridende mod den danske befolknings ønsker og uden nævneværdige, sammenhængende overvejelser om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser i samfundet.